

(druhá upravená verze)

Co se mnou bude po smrti? Před touto otázkou většinou úspěšně utíkáme. Jenže ať zemřu na koronový nebo halířový virus nebo na cokoliv, zemřít beztak musím. A co potom?

Mezi církvemi, které jsou pokládány za křesťanské, konají dnes asi nejpůsobivější misii tzv. adventisté. Šíří se jejich přednášky z biblické archeologie a historie, proti evolucionismu, ale také proti papežství, proti jezuitům a proti katolicizmu vůbec. Adventisté rovněž nabízejí pěkně zpracované filmy i tištěné materiály, propagují zdravý životní styl, který však míchají se starozákonnými předpisy o pokrmech. Jasně odsuzují např. homeopatii i jiné formy alternativní medicíny a další hříchy proti prvnímu Božímu přikázání a prezentují se celkově jako vzoroví křesťané. Vedle mnoha pravdivých a užitečných informací se ale v adventistických materiálech skrývá i velice nebezpečný smrtící jed. Jde o falešné evangelium, které odporuje evangeliu Ježíše Krista v samotné jeho podstatě, v otázce spasení!

Adventisté učí, že lidská duše není nesmrtelná a umírá spolu s tělem. Po smrti tedy člověk podle adventistů přestává existovat. Na konci světa očekávají všeobecný soud, na který budou všichni znovustvořeni, a pak spravedliví půjdou do jakéhosi nebe či ráje, kdežto hříšníci, po případném krátkém trestu, budou dle nich zase anihilováni. Nakonec prý přestane existovat i satan. (Paradoxně totéž říká apostata Bergoglio i jiní jezuité, proti nimž adventisté tolik bojují.)

Peklo tedy podle adventistů není věčné. Toto učí např. i slovenský kazatel Ferdinand Varga ve svých přednáškách „Věčné peklo“ a „Posmrtný život“, které jsou dostupné na internetu. Nejedná se ale o jeho soukromý názor, nýbrž o oficiální nauku adventistů. Stejně bludy se můžeme dočíst např. i v knize Waltra Veita „Na pravdě záleží“. A zřejmě nejdrzejší a nejrouhavější tvrzení, se kterým se v těchto heretických materiálech setkáme, je, že učení o posmrtném životě (v nějž věřily prakticky všechny národy) prý pochází od hada-satana, který řekl ženě: „*nezemřete...*“.

Za líbivým nátěrem zbožnosti a biblickosti se tedy u adventistů skrývá velká lež. Toto bludné adventistické učení je praktickým ateizmem, protože když popírá nesmrtelnost lidské duše a nepočítá se spravedlivou odplatou zlým i dobrým po smrti, pak vlastně ani neuznává dokonale spravedlivého a milostivého Boha, který má moc všem bez výjimky spravedlivě odplatit. Dá se tedy říci, že adventisté vlastně ani nevěří v Boha. Prostí členové jejich církve mohou být upřímní oklamání křesťané, ale adventistická doktrína je úplnou bezbožností. Vždyť popírají ty nejzákladnější pravdy křesťanské víry a svým učením odmítají spasitelnou víru v Pána Ježíše Krista. Formálně sice uznávají Spasitele Syna Božího, avšak ve skutečnosti ho neuznávají, protože popírají jeho dílo milosti v lidských duších, tedy ospravedlnění a nový život v Kristu. Vždyť zaniká-li duše spolu s tělem, a platí-li to i o věřících křesťanech, v nichž žije Kristus, co je to pak za nový život, který nám Kristus dává, když ho smrtí ztrácíme? - jak mylně tvrdí adventisté! Nesmrtelnost duše a spravedlivá odplata dobrým i zlým patří mezi šest základních pravd katolické víry, které se učí nebo donedávna učili už prvňáčci na náboženství, a které jsou na začátku všech katolických katechizmů: (je jeden Bůh, spravedlivý, dobro odměňující a zlo trestající, Trojjediný, druhá Božská osoba se vtělila, aby nás spasila, lidská duše je nesmrtelná a Boží milosti je k spasení nevyhnutně potřeba). Kdybychom adventistický blud o smrti duše přijali, nakonec odmítneme i ostatní články víry a celé Krédo. Vždyť na co je mi věřit ve vykoupení v Kristu, když neexistuje věčný trest a když po smrti beztak nic není. Na co pak potřebuji Spasitele? Od čeho mám být spasen, když ne od věčného pekla? Pak platí „*jezme a pijme...*“ (1Kor 15,32). Totéž platí o jehovistech, jen s tím rozdílem, že je ostatní křesťané za křesťany nepokládají. Kdežto adventisté se mezi církvemi těší velkému obdivu, a tak mohou účinněji oklamat více popletených křesťanů.

Co nám tedy Bůh zjevil o posmrtném údělu spasených i nespasených?

Všechny křesťanské církve vyznávají v Apoštolském vyznání víry, že Ježíš Kristus „*sestoupil do pekel*“ či „*k zesnulým*“, což je totéž. Toto vyznání je založeno na Božím slově v listu sv. Apoštola Pavla Efezanům 4,9-10: „*Co jiného znamená ,vystoupil‘, než že předtím sestoupil do spodních částí země? (εις τα κατωτερα μερη της γης) Ten který sestoupil, je tedy tentýž, který také vystoupil nade všechna nebesa...*“. Podobně mluví apoštol i v Ř 10,6-7.

Tato i mnohá další slova Písma svatého – která si ještě ukážeme – nás učí, že Ježíš Kristus ani při své smrti nepřestal být člověkem podobným nám ve všem kromě hříchu, ale jeho lidská duše oddělená od těla (ne však od jeho Božství) sestoupila na místo, kde se nacházely duše všech lidí zesnulých od stvoření světa. Toto místo nazývá Písmo podsvětím či peklem. Jakousi částí tohoto podsvětí bylo tzv. „*lůno Abrahámovo*“ (viz Lk 16,22), v němž svatí lidé Starého zákona přebývali ve vzájemném společenství sjednocení společným očekáváním Vykupitele, avšak (kvůli hříchu Adama) bez blaženého patření na Boží tvář. Proto o těchto svatých SZ Písmo říká, že smrt pro ně znamenala připojení „*k svému lidu*“ (Gn 25,8; 25,17; 35,29; 49,29-33; Num 20,24-29; 27,12-13; 31,2; Dt 32,50-52; Sd 2,8-9). V podsvětí byly duše mučeny vládcem podsvětí-satanem. Ale jeho vláda nad svatými, kteří zemřeli v naději na budoucího Spasitele, byla jenom omezená. (Snad mohli také procházet očistným utrpením.) Ve chvíli Kristovy smrti jeho svatá lidská duše – podstatně spojená s Božstvím Slova a ozdobená i ozbrojená nekonečnými zásluhami svého svatého života, umučení a smrti – sestoupila do podsvětí. Zde Kristus svázal satana a osvobodil spravedlivé od jeho vlivu. Tím se ono lůno Abrahámovo pro sz spravedlivé proměnilo v ráj, do nějž taky několik minut po příchodu Krista vstoupil i kající lotr, tak jak mu to Ježíš na kříži slíbil (Lk 23,43). Pak na třetí den Kristus vzkřísil své tělo ležící do té chvíle v hrobě. Jeho svaté tělo se opět spojilo s jeho duší. Toto tělo mělo již vlastnosti těla oslaveného, protože prošlo kamenným hrobem, zamčenými dveřmi, pohybovalo se rychlostí ducha apod. Avšak ještě „*nevstoupilo k Otci*“ do nebeské slávy (por. J 20,17). Těch čtyřicet dní do nanebevstoupení bylo tím časem, kdy probíhal duchovní boj, při němž Kristus „*vystoupil vzhůru, zjail nepřátele*“ (Ef 4,8). Kristus jako Bůh mohl nad demony zvítězit v jediném okamžiku, bylo však potřebné, aby toto vítězství slavil i jako člověk, a proto šlo o jakýsi proces, který se nějak vztahoval i k našemu času a prostoru. V čase Kristova vzkříšení, byli vzkříšeni i mnozí sz spravedliví a mnohým se zjevili (viz Mt 27,53). To bylo vnějším svědectvím o Kristově vítězství a o jejich vysvobození z podsvětí, a tedy i o existenci jejich duší po smrti, o které věřící židé nikdy nepochybovali. Až na čtyřicátý den Kristus vstoupil do nebe i se svým lidským tělem – jeho Božství nikdy nebeský trůn neopustilo – a uvedl tam i svaté SZ, které předtím vyvedl z podsvětí. Deset dní nato o Letnicích potom také „*dal dary lidem*“ (Ef 4,8), tedy naplnil své učedníky mocí z výsosti, Duchem svatým.

Proto nyní v čase Nového zákona již duše spravedlivých umírajících v Kristu a v jeho milosti nepřicházejí do podsvětí, ale jdou rovnou do nebe anebo do očistce, který je však jen pro spasené. O očistci viz dále. Ti spasení, kteří jsou už v nebi, mají blažené patření na Boží tvář, čili vidí Boha *takového, jaký je, protože jsou mu podobní* (viz 1J 3,2) a poznávají ho plně, tak „*jak Bůh zná mne*“ (1Kor 13,12). O nich platí, že oni mají účast na životě samotného Boha a jsou jím plně proniknuti a přetvořeni podle jeho podoby, a proto také v NĚM vidí, vše, co chtějí vědět. Sám Bůh tedy žije v nich, a to je důvodem úcty k svatým, tak jak ji přijímají a praktikují katolíci. Tato pravdivá úcta k svatým (řecky „*dulia*“, nikoli „*latría*“, která náleží jedině Bohu) není žádnou komunikací s mrtvými (jak nás obviňují adventisté a pod vlivem jejich bludu o smrti duše i jiní), protože Bůh „*je Bohem živých a ne mrtvých*“ (Mk 12,24-27); vždyť ten, *kdo věří v Krista, žije, i když zemře* (J 11,25). Jistě, existuje i nepravá úcta k Panně Marii a svatým, a to je ta, která odvádí od vztahu ke Kristu. Tuto nepravou úctu důkladně odsuzuje i jeden z největších mariánských ctitelů sv. Ludvík M. Grignon ve své knížce „*O pravé úctě*“. Kvůli tomu ale nemusíme odmítat i pravdivou úctu k svatým, která je vlastně úctou k Bohu přítomnému v těch spasených duších, a už vůbec bychom kvůli tomu neměli

uznat či bezděky akceptovat adventisticko-ariánský blud o smrti duše. SZ sice na mnoha místech říká, že „*mrtví nechválí už Hospodina, nikdo z těch, kdo sestupují v říši ticha*“ (Ž 115,17) apod. To se ale týká těch, kdo zemřeli před Kristovým vzkříšením anebo i po něm, ale bez víry v Něj. Ale o těch, kdo zemřeli v Kristu, je řečeno, že volali: „*Kdy už, Pane svatý a věrný, vykonáš soud...*“ (Zj 6,10). A kousek dále se o spasených, kteří jsou už nyní v nebi, říká: „*Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečení v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. A volali velikým hlasem: ‚Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi.‘“ (Zj 7,9-10). Je tedy zásadní rozdíl v údělu zesnulých věřících ve Starém a Novém zákoně. Písmo ale svědčí o posmrtné existenci jedněch i druhých.*

A ti kdo umírají sice v čase NZ, ale v nevěře čili ve stavu hříchu, bez života Božího, těch se Kristovo vykupitelské dílo nějak zásadně nedotýká. Jdou stejně jako ve SZ do pekla. Peklo je věčné stejně jako nebeská blaženost spasených je věčná. To je zcela zřejmé ze slov samotného Spasitele v Mt 25,46: „*A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života.*“ a z jiných podobných slov Nového i Starého zákona, která si ukážeme, podobně jako i z nepřetržité pravověrné Tradice.

Duše Kristova

Jednomu adventistickému kazateli byla položena otázka, zda Kristova lidská duše existovala i v čase od jeho smrti do zmrtvýchvstání a co se s ní v tom čase dělo. Kazatel odpověděl, že neví, že o tom prý Písmo nic neříká. Slova Písma Ef 4,9 o Kristově sestoupení do podsvětí tito adventisté ignorují. Proč asi? Protože dobře vědí, že pokud by je vzali v úvahu a připustili, že Kristus sestoupil do pekel, jak to vyznávají všichni křesťané v Apoštolském vyznání víry, pak by museli připustit i to (co je pro všechny normální křesťany naprosto samozřejmé), že také duše každého člověka existuje i po smrti. Dle Písma totiž platí princip naší vzájemné podobnosti s Kristem. On se stal člověkem, aby vykoupil člověka. Vše co podstoupil, podstoupil kvůli nám, aby se to stalo nástrojem našeho vykoupení a spasení. On je naší Hlavou a my jeho Tajemným Tělem – církví (Kol 1,18). Celé Kristovo vykupitelské dílo se tedy naprosto bytostně dotýká každého člověka. Stejně jako apoštol Pavel říká v 1Kor 15,16: „*Není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkříšen ani Kristus.*“, můžeme podle téhož principu podobnosti s Kristem říct: „*není-li posmrtný život duše, pak ani Kristova duše po jeho smrti neexistovala*“. Písmo ale svědčí o pravém opaku: duše člověka, a tedy i lidská duše Kristova existuje věčně. Ježíš je náš úděl, jeho úděl je údělem naším. Všechno, co Kristus-Bohočlověk vykonal, vykonal pro nás a za nás. Vždyť: „*S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých. Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil. Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství. Nikdo tedy nemá právo odsuzovat vás za to, co jíte nebo pijete, nebo kvůli svátkům, kvůli novoluní nebo sobotám. To všechno je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus.*“ (Kol 2,12-17).

A zde jsme u té nejvlastnější příčiny, proč adventisté podobně jako jehovisté popírají nesmrtelnost duše a snaží se křesťanům vnucovat starozákonní předpisy o pokrmech a sobotách: Oni ve skutečnosti nevěří v pravého Boha Spasitele (jak je to ostatně vlastní člověku tělesnému a duševnímu), ani v jeho Syna Pána Ježíše Krista, nevěří v jeho vykupitelské dílo, nepřijímají spasení z milosti a ač se horem pádem ohánějí Bibli, neznají ani Písmo ani Boží moc. To oni jsou ti saduceové, jimž Ježíš říká: „*Mýlíte se, neznáte Písmo ani moc Boží! ... A pokud jde o mrtvé, že vstanou, nečetli jste v knize Mojžíšově, ve vyprávění o hořícím keři, jak Bůh Mojžíšovi řekl: ‚Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův? On přece není Bohem mrtvých, nýbrž Bohem živých. Velmi se mýlíte!‘“ (Mk 12,24-27). Velmi se milí tito jehovisté i adventisté, když proti Písmu a proti celé Tradici tvrdí, že duše zesnulých neexistují!!! A to že vzkříšení těla a nesmrtelnost duše se vzájemně podmiňují a dokazují, říká i Tridentický katechizmus, když uvádí důkazy o*

vzkříšení těla: „Protože jsou duše nesmrtelné a jsou částí člověka, lnou přirozeně ke spojení s tělem. Z toho musíme usuzovat, že by to bylo proti přirozenosti, kdyby měli zůstat odděleny od těla navěky. To co odporuje přirozenosti a činí jí násilí, nemůže být trvalé. Proto se zdá být náležité, že se duše opět spojí s tělem. Z toho vyplývá, že nastane vzkříšení těla. Tohoto způsobu dokazování použil i sám Spasitel, když se hádal se saduceji. Vyvozoval totiž zmrtvýchvstání z nesmrtelnosti duše. (Lk 20,38; Mt 22,31)“ (TK 1.12.5).

Popírání nesmrtelnosti duše adventisty je skutečně úplnou bezbožností, je důkazem, že ve skutečnosti nejsou křesťany. Jejich bůh není pravým Bohem. Oni formálně přijali nauku o Nejsvětější Trojici a Božství Ježíše Krista, aby byli ostatními církvemi uznáni za křesťany, ale svým bludným učením o tzv. smrti duše dokazují, že v Boha vlastně nevěří. Pravý Bůh totiž není bohem mrtvých, nýbrž Bohem živých. Oni v podstatě odmítají ten pravdivý vztah mezi duší a Bohem, odmítají spasitelnou víru, odmítají spasení z milosti Syna Božího. Mají téhož ducha jako islamisté a jehovisté, ducha pseudokřesťanské gnóze. Vydávají se za ty pravé křesťany, ale ve skutečnosti odmítají Boha živého a pravého. I islám byl Mohamedem představen světu jako náhražka pravého evangelia. Korán se odvolává na Tóru a na Evangelium, a tvrdí, že židé i křesťané „Alláhovo“ zjevení zfalšovali, a že Ježíš je „největším prorokem hned po Mohamedovi“. Stejně tak jehovisté citují Biblii odpředu odzadu, ale hlásají přitom arianismus, tedy stejně jako Korán popírají Božství Kristovo. Adventisté Božství Kristovo sice formálně uznávají, ale učením o smrti duše a anihilaci zavržených dokazují, že ve skutečnosti uctívají falešného boha. A stejně jako muslimové mají svého falešného proroka Mohameda, tak i adventisté mají falešnou prorokyni Ellen Whitovou, jejíž výklady berou jako závazné, a tedy je de facto staví nad Písmo svaté.

Očistec

K této apologii proti adventistickým bludům o tzv. smrti duše je třeba připojit i vysvětlení katolické nauky o očistci, protože např. pan Varga ve vzpomínané přednášce „Věčné peklo“ tvrdí, že katolická víra v posmrtný život vede prý lidi k mylné naději, že se budou moci svých hříchů zbavit ještě i po smrti, a katolíci prý proto odkládají pokání za života. Jestliže katolíci pokání pro svou vlažnost odkládají, pak adventisté pro své bludy pravdivé pokání vůbec neznají.

Podle víry katolické církve totiž člověk vírou v Ježíše Krista a křtem dostává milost posvěcující, která je Božím životem v nás. Tehdy přecházíme *ze smrti do života* (J 5,24; Ř 6,13; 1J 3,14), tedy jsme zbaveni duchovní smrti, která je oddělením duše od Boha, a platí o nás slova Ježíšova „*kdo věří ve mně, i kdyby umřel, bude žít...*“ (J 11,25). Pokud se však křesťan dopustí těžkého neboli smrtelného hříchu (por. 1J 5,16-17), ztrácí tento Boží život, a pokud by v tomto stavu smrtelného hříchu zemřel, bude na věky zavržen. Tedy pro takového, kdo zemře ve stavu těžkého hříchu, neexistuje žádné odpuštění po smrti. Proto ten, kdo by se takového hříchu dopustil, je povinen z něho hned činit pokání. Toto pokání zahrnuje také povinnost svátostné zpovědi, ta však sama o sobě nestačí, musí být spojena se skutečnou lítostí a rozhodnutím už nehřešit. Bez této lítosti a předsevzetí, čili bez pravého pokání, které však člověk musí učinit ještě v čase, žádné odpuštění hříchů neexistuje.

Avšak to že je někdo v milosti Boží posvěcující, tedy ve stavu spasení, ještě neznamená, že je zcela prost hříchu. I spravedlivý sedmkrát za den zhřeší (por. Př 24,16; 1Petr 4,18) a „*je i hřích, který nevede k smrti*“ (1J 5,16-17). Tedy je otázka, co bude s člověkem, který zemře ve stavu spasení, tedy v milosti Boží posvěcující, a který je Písmem nazýván spravedlivým, ale přeci má na svědomí nějaké hříchy, ze kterých se dostatečně nekál, od kterých se ještě dostatečně neoddělil a které ještě v jeho duši zanechávají určité řekněme rány či náchylnosti k stvořeným věcem nebo ke zlu. Vždyť do nebe nic nečistého nevejde (por. Zj 21,27). Takový člověk podle katolické víry přijde do očistce. To znamená, že ten člověk už je spasen, o jeho věčné spáse je v okamžiku smrti už definitivně rozhodnuto, ale přeci u něho je ještě něco, co mu brání vidět Boha tvář v tvář. A od toho je očišťován utrpením v tzv. očistci. Očistec tedy není, pro ty, kdo nekonali pokání za života, ale pouze pro ty, kdo se před smrtí káli ze svých hříchů, ale ještě potřebují být osvobozeni

od určitých jejich následků. Věčný úděl člověka je tedy pouze dvojitý: buď věčná spása v nebi anebo věčné zavržení v pekle, a o tom, kam člověk půjde, je rozhodnuto ještě zde na tomto světě, dokud duše přebývá v těle. Očistec je pouze jakási „předsín“ nebe, ovšem velice bolestná. O tom, jestli je člověk spasen nebo zavržen, je definitivně rozhodnuto v okamžiku jeho smrti. Po smrti už tedy nikdo nemůže být spasen. Pouze ten, kdo je spasen, ale ne plně přetvořen k obrazu Božímu, může procházet očistným utrpením.

O tom že nějaké takové očišťování po smrti existuje, svědčí Ježíšova slova: Mt 12,32: „*I tomu, kdo by řekl slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno; ale kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím.*“ – Existuje tedy i jakési odpuštění na onom světě, a to je očistec.

O očistci svědčí i slova sv. Pavla v 1Kor 3,11-17: „*Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy - dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm.*“ – Tedy mít Ježíše, který je základem, a mít Boží život, ale nebýt přítom plně prodchnut Boží láskou, nebýt jako zlato vytříben ohněm, to znamená být ve stavu, ve kterém, když člověk zemře, tak je spasen, ale přesto musí ještě projít očistcovým ohněm. Samozřejmě, lepší je tím ohněm procházet již za života.

Vyvrácení šesti námitek proti věčnosti pekla

Pan Varga ve své přednášce „věčné peklo“ otevřeně přiznává, že Písmo jasně mluví o věčném pekelném ohni, tvrdí ale, že se to myslí nějak jinak a že peklo věčné prostě být nemůže. K tomu uvádí šest důvodů, které jsou celkem primitivní a směšné:

1. Kdyby peklo bylo věčné, Bůh by prý byl nespravedlivý, protože zavržení, by trpěli všichni stejně, ač někdo hřešil víc a někdo míň a trpěli by nekonečně déle, než zde na zemi žili hříšným životem. – Na to je nutno odpovědět, že zavržení v pekle skutečně trpí různě, někdo více a někdo méně, podobně jako i spasení v nebi mají různé stupně slávy, „*neboť i hvězda od hvězdy se liší září, a tak je to i se zmrtvýchvstáním*“ (1Kor 15,42). Avšak velikost trestu není v pekle vyměřena podle času, jak dlouho hřešili, ale podle velikosti viny, jakou Boha urazili, a ta je vždycky nekonečná, protože hřích je vědomou a dobrovolnou urážkou nekonečně svatého a dobrého Boha. Nekajícnost je vědomé odmítnutí jeho spasitelné milosti. Proto je věčný trest pro nekající přiměřený a spravedlivý. Pochopit to můžeme jenom natolik, nakolik pochopíme Boží svatost.

2. Pak se pan Varga odvolává na slova Písma „*smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero...*“ (Zj 20,14-15) a tvrdí, že ta druhá smrt je anihilace zavržených a nakonec i satana. To je ale v rozporu se slovy Písma „*půjdou do věčných muk*“ (Mt 25,46) a mnoha jinými, která ještě uvedeme. Uvržení do hořícího jezera neznamena dohoření ohně ani konec utrpení, protože „*jejich červ neumírá a oheň nehasne*“ (Mk 9,43-48). Znamená to definitivní porážku satana a jeho moci, ne však jeho anihilaci. A že by satan měl přestat existovat, nelze dokládat ani slovy proroka Oz 13,14 o zničení smrti a podsvětí, protože tato slova vykládá apoštol Pavel v 1Kor 15,51-58, a to tak, že se naplní v moment vzkříšení těl zesnulých lidí a proměnění žijících. Smrt je totiž podle Písma oddělením duše od těla (Kaz 12,7) a proto je logické, že zničení smrti bude znamenat znovuspojení duší s jejich těly, což se bude týkat spasených i nespasených. Až k tomu dojde, tehdy také definitivně skončí vliv smrti a hříchu na vykoupené lidstvo, tedy na církev Boží – Kristovo Tajemné Tělo. Tehdy zanikne i očistec. Do té doby měli démoni jakési právo trápit duše v očistci a pokoušet i lidi žijící na zemi. Ale v moment Kristova druhého příchodu jejich vliv na vyvolené definitivně skončí. Démoni budou svrženi do hořícího jezera a všichni spasení budou už v blaženém patření na Boha v nebeské slávě i se svými oslavenými těly. Tím okamžikem tedy definitivně pomine jakýkoli vliv satana na vyvolené, a to je tím zničením smrti, o kterém mluví Zj 20,14-15. Avšak

jistým způsobem se Ozeášova slova o usmrcení smrti naplnila už v momentě Kristova sestoupení do podsvětí, kdy vysvobodil duše sz spravedlivých z moci vládce podsvětí, satana.

3. Pak se pan Varga odvolává na Ez 28,19, kde je řečeno „zanikneš navěky“ a tvrdí, že je to řečeno satanovi. Jenomže celý tento úryvek mluví o týrskému králi (viz Ez 28,2) a až druhotně se vztahuje i na satana. Avšak tam, kde je řeč o zaniknutí navěky, je celkem zřejmé, že se to týká města Týru (které skutečně zaniklo a na svém místě už nebylo znovu zbudováno, jak to dokazuje Werner Gitt v knize „Tak je psáno“, kapitola 6.4).

4. Dalším důvodem proč prý peklo nemůže být věčné, je, že i spasení by tím trpěli, když by se dívali na muka lidí, které měli rádi. Jak na to odpovědět? Je jistě těžké pochopit, jak Bůh může dopustit věčné peklo. To pochopíme, až když se dostaneme do nebe. Tam budeme mít přímý vhled do toho, jak to vidí Bůh. I na ty naše příbuzné či blízké se tedy budeme dívat tím pohledem, jak se na ně dívá Bůh a budeme především milovat Boha a ty, kdo jej milují, a žít jenom touto Boží láskou. A když budeme vidět něčí vzpouru vůči Bohu a zatvzrelou nekajícnost a odpornost všech jeho hříčů, nebudeme už prožívat bolest z toho, že je zavržen, ale radost z toho, že Bůh je oslaven. Jistě, mluvit o tom takto lidskými slovy, je nedostatečné a možná pobuřující. Zůstává tam velký prostor pro tajemství. Faktem ale je, že Bůh nikoho zavrhnout nechce, zavržení jsou v pekle vlastní vinou, jejich trest je spravedlivou odplatou za odmítnutí Boha a je spojen s tajemstvím Boží lásky, která člověku dává svobodu. Kdyby lidé neměli svobodu rozhodnutí, nemohli by mít ani žádné zásluhy, nemohli by ani Boha milovat, když by neměli svobodnou vůli, a tak by ani nikdo nemohl přijít do nebe. Tedy Bůh nás stvořil, aby nám dal účast na své blaženosti, a té je možno dojít pouze svobodným přijetím Boží milosti a lásky, což je bohužel spojeno i s možností odmítnutí a následného zavržení. Bůh ale dělá vše pro spásu každého člověka.

5. Dále pan Varga upozorňuje na citát Juda 7, kde je řečeno, že Sodoma a Gomora jsou potrestány věčným ohněm, my však, že můžeme navštívit Izrael a podívat se do okolí Mrtvého moře, kde dneska už nic nehoří (i když je tam mnoho vyhořelé síry). Tím chce říci, že termínem věčný oheň Písmo nemyslí věčný oheň, ale pouze věčnou neexistenci. Avšak ve světle všech slov Písma o věčném pekle je to naprostý nesmysl, protože, jak Písmo svědčí, duše nekajících hříšníků jdou hned po smrti do pekla, kde skutečně hoří věčným ohněm. Juda nemluví o věčném hoření měst Sodomy a Gomory na zemském povrchu, ale o věčném hoření jejich obyvatel v pekle, které se nachází mimo tohoto našeho viditelného světa.

6. Nakonec pan Varga říká, že podle Zj 21,1 Bůh stvoří nové nebe a novou zemi, a protože on si myslí (nevím proč), že peklo bude na povrchu země, tak mu z toho vyplývá, že aby Bůh mohl tu novou zemi stvořit, musí nejdřív ukončit peklo, a až pak obnovit zemi. Na to v podstatě není už, co odpovídat, protože neexistuje žádný důvod si myslet, že by peklo mělo být na povrchu země. A jak si ještě ukážeme, peklo nezačne hořet až po posledním soudu, nýbrž hoří už dnes a přicházejí do něj duše těch, kdo odírají Božímu slovu a svádějí duše lživými a bezbožnými naukami.

Biblické citáty

Smrt duchovní a fyzická

Z Písma víme, že není smrt jako smrt. Je smrt fyzická a smrt duchovní, podobně jako je život fyzický a duchovní. Když Bůh Adamovi oznámil, že jeho neposlušnost bude trestat smrtí, mluvil o dvojí smrti. Následkem hříchu je tedy nejen smrt těla, ale i smrt duchovní, která znamená oddělení duše od Boha a tvoří jakousi propast mezi člověkem a Bohem (por. Iz 59,2; Lk 16,26). Smrt tedy není zánikem duchovní podstaty člověka (duše) ani ztrátou vědomí.

V Gn 2,17 říká Bůh: „*Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.*“ Doslova: „smrtí zemřeš“ (hebrejský text: „muth thmuth“; LXX: „thanatho apothaneiste“,

Vulgáta: „*morte morieris*“). Tentýž termín používá i pokušitel. Gn 3,4 říká: „*Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti.“*“ Znovu je zde „nezemřete smrtí““. Jde o jakousi dvojitou smrt nebo by se to dalo chápat i jako: „zemřete na smrt“, „v důsledku smrti“, duchovní smrt, které propadnete, vám způsobí i smrt fyzickou. Výraz „*morte morieris*“ je ve Vulgátě použit i na jiných místech, ale vždy je spojen s určitým prokletím (Gn 20,7; 1Sam 14,44; 1Sam 22,16; 2Král 1,4.6.16; Ez 3,18; 33,8.14). V jiných případech, když Písmo mluví o obyčejné smrti, tedy jen o smrti těla, nepoužívá tento termín dvojitě smrti, nýbrž říká prostě jen smrt. Např. v Gn 33,13 „*Budou-li hnány po celý den, všechny ovce uhynou.*“ – Zde je pouze „*morientur*““. Nebo v Gn 44, 22: „*Ten chlapec nemůže svého otce opustit. Opustí-li jej, otec zemře.*“ – Ne „smrtí“, ale pouze zemře. Totéž Gn 44,30; 47,19; Ex 8,19 atd. Tedy už z výrazu „smrti zemřeš“ použitého v Gn 2,17 je zřejmé, že se tam mluví ještě o něčem jiném, kromě pouhé smrti těla. Proč také Bůh řekl Adamovi: „*V den, kdy bys z něho pojedl, smrti zemřeš.*“, když Adam po hříchu žil ještě skoro tisíc let? Protože on skutečně propadl duchovní smrti hned v okamžiku, kdy zhřešil a v tomtéž okamžiku také ztratil dar nesmrtnosti těla, který byl důsledkem jeho spojení s Bohem v rajském stavu.

Také v Novém zákoně se potom mluví o první a druhé smrti. Ta druhá smrt znamená smrt duchovní, tedy stav smrtelného hříchu, jehož následkem je věčné zavržení v pekle. V Apokalypse je řečeno: „*Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.*“ (Zj 2,11). „*Zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt.*“ (Zj 21,8; viz i 20,6; 20,15). Podobně sám Kristus mluví u Jana v 5. kapitole o dvojm vzkříšení: „*Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít.*“ (v. 25). To je řečeno o duchovním vzkříšení duchovně mrtvých. A Potom: „*...přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení.*“ (v. 28-29), a to je řečeno o všeobecném vzkříšení těl všech lidí na konci světa.

V posmrtnou existenci člověka věřili patriarchové a jiní spravedliví SZ, projevovali úctu ostatkům svých zesnulých (Gn 23,19; 35,8; 50,26; Ex 13,19; Nm 20,1) a počítali s existencí v podsvětí (Gn 37,35: „*sestoupím za synem do podsvětí*“; Gn 42,38; Num 16,33: Kórach „*sestoupil do podsvětí zažíva*“; Dt 32,22; 1Sam 2,6 aj.).

Také starozákonní kniha Job jasně svědčí o posmrtné existenci lidí v podsvětí. Job jednak celou svojí pří s Bohem vyjadřuje, že pokud je Bůh spravedlivý musí existovat nějaká odplata po smrti (viz kap. 21) a na některých místech potom přímo vyznává svou víru ve vzkříšení. Existence po smrti v tzv. podsvětí je pro něj samozřejmostí a rovněž mluví o tom, co tito zesnulí prožívají a že mohou i trpět. „*Kdyby mohl ožít muž, jenž zemřel, čekal bych po všechny dny své služby, až budu vystřídán. Zavolal bys a já bych se ozval.*“ (14,14-15) „*Tělo bolestmi ho souží, sám nad sebou truchlí.*“ (14,21). „*Jámě řeknu: ‚Tys můj otec‘, červům: ‚Matko má, má sestro.‘* (17,14). „*Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. A kdyby mi i kůži sedřeli, až zbaven masa, uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mém nitru.*“ (19,25-27). Job tedy vyznává víru, že bude existovat i bez těla.

Také v ostatních naučných knihách Písma svatého je mnoho zmínek o podsvětí a některé z nich i jasně mluví o tom, co zesnulí v podsvětí dělají. Např. Ž 32,18; 49,14-20; 139,8: „*když si ustelu v podsvětí, také tam budeš*; Př 9,13-18: „*Paní Hloupost ... je tam říše stínů a v hlubinách podsvětí jsou ti, jež pozvala.*; Př 15,11: „*I podsvětí, říše zkázy, je na očích Hospodinu, tím spíše srdce synů lidských.*“; Př 15,24; Př 27,20.

Zvlášť je třeba si všimnout knihy Kazatel, kterou často uvádějí jehovisté a podobní bludaři na důkaz toho, že po smrti údajně nic není. Písmo jasně ukazuje, kdo byl ten Kazatel, a proč mluvil tak zdánlivě jakoby nevěrec. Byl to král Šalomoun, o němž z Písma víme, že se mu dostalo velikých Božích milostí a moudrosti jakou neměl nikdo před ním ani po něm (2Par 1,12), že však tento omilostněný člověk navzdory tomu odpadl od Hospodina, vzal si mnoho žen a „ženin“, a to byly pohanky a modlářky, těmto ženám nastavěl okolo Jeruzaléma pohanské svatyně a v závěru života dokonce pohanským božstvům obětoval (1Král 11). A to byl syn Davida, velkého Božího proroka. Dále v samotné knize Kazatel popisuje svůj způsob života, že se

oddal pití, smilnění, mamonu a slávě (Kaz 1,12-2,11). Je pak něco divného na tom, že tento člověk upadal do chmurných a zoufalých nálad, že pochyboval o samotné existenci Boha atd.? A Kazatel ve své knize popisuje své hledání moudrosti, čili mluví o tom, co prožíval. Jeho slova nám tedy Písmo nepředkládá jako zvěstování nadpřirozené Boží pravdy, ale spíše jako popis bloudění nevěreckého lidského srdce. Tak např. říká: „*To všechno jsem chtěl vyzkoušet moudrostí; řekl jsem si: Budu moudrý. Ale moudrost se ode mne vzdalovala. ... abych poznal i hloupou svévoli a ztřeštěnou pomatenost. A přicházím na to, že trpčí než smrt je žena ... Kdo je Bohu milý, unikne jí, hříšník jí však bude lapen. ... Hleď, jenom na to jsem přišel, že Bůh sice učinil člověka přímého, ten však vyhledává samé smyšlenky.*“ (Kaz 7,23-29). Kazatel tedy sám uznává, že v důsledku své honby za mamonem a slávou upadl do bláznovství. Přesto však v závěru knihy potvrzuje: „*A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.*“ (Kaz 12, 7).

Věčné peklo

Rovněž proroci mluví dost jasně o dění v podsvětí (Iz 14,9-20; 28,18-22; 66,24; Ez 31,14-18; 32,16-32) a také o věčném trestajícím ohni (Jer 4,4; 17,4; 17,27; 22,12; Am 5,6; 7,4; Bar 3,3).

Věčný pekelný oheň rozhodně není nějakou básnickou nadsázkou. Sám Kristus i jeho apoštolové v NZ jasně potvrzují, že nespasení jdou do věčného pekla, kde budou na věky hořet. Ježíš říká: „*Jestliže tě tvá ruka nebo noha svádí k hříchu, utni ji a odhod' pryč; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačený nebo chromý, než abys byl s oběma rukama či nohama uvržen do věčného ohně.*“ (Mt 18,8). „*Potom řekne (Krále) těm na levici: Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům! ... A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života.*“ (Mt 25,41a46). – Tedy do věčných muk (řecky: „*eis kólasin aionión*“). Ta muka nejsou žádné „vyříznutí“, jak klamou jehovisté. Totéž slovo se překládá jako muka v 1J 4,18. Ve Sk 4,21 je sloveso koláso – potrestat a mluví se o bičování apoštolů). „*Kdo by se však rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky, ale je vinen věčným hříchem.*“ (Mk 3,29). „*Svádí-li tě k hříchu tvá ruka, utni ji; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačen, než abys šel s oběma rukama do pekla, do ohně neuhasitelného, kde červ jejich neumírá a oheň nehasne. A svádí-li tě k hříchu noha, utni ji; je lépe pro tebe, vejdeš-li do života chromý, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla, kde červ jejich neumírá a oheň nehasne. A jestliže tě svádí oko, vyloupni je; je lépe pro tebe, vejdeš-li do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ neumírá a oheň nehasne.*“ (Mk 9,43-48). Jan Křtitel říká o Kristu: „*Lopata je v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným.*“ (Lk 3,17). A sám Pán: „*I umřel ten chudák a andělé ho přenesli k Abrahamovi (doslova do lůna Abrahámovy); zemřel i ten boháč a byl pohřben. A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara.*“ (Lk 16,22-23).

A apoštol říká: „*...aby v plameni ohně vykonal trest na těch, kteří neznají Boha, a na těch, kteří odpírají poslušnost evangeliu našeho Pána Ježíše. Jejich trestem bude věčná záhuba daleko od Pána a slávy jeho moci*“ (2Sol 1,8-9). „*Sodoma, Gomora a okolní města se oddaly smilstvu, propadly zvrhlosti, a jsou nám výstražným příkladem trestu věčného ohně.*“ (Juda 7). „*Jejich svědce ďábel byl uvržen do jezera, kde hoří síra a kde je již dravá šelma i falešný prorok. A budou trýznění dnem i nocí na věky věků.*“ (Zj 20,10).

Nesmrtelnost duše

Kromě toho že Písmo jasně na mnoha místech mluví o existenci lidí po smrti, nám především zvěstuje evangelium o našem spasení, které je přejitím ze smrti do života. V Kristu jsme zbaveni duchovní smrti a máme život věčný. Proto i když naše tělo umírá, platí: „*Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni.*“ (Ř 8,10). O tom mluví celý NZ. Např. i sám Pán k Nikodémovi: „*Tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný ... Kdo v něho věří, není souzen.*“ (J 3,14-18). A mnoho jiných podobných míst jako J

11,25; 1J 3,13n; Ř 5 a 8; a prakticky skoro celý NZ, kde se mluví o novém životě v Kristu. To vše je svědectvím, že duše zesnulých v Kristu jsou s Ním. To by ale nebylo možné, kdyby neexistovaly.

Ostatně už i v době Pána Ježíše byli Židé, kteří tvrdili, že „není zmrtvýchvstání a že nejsou andělé ani duchové“ (Sk 23,8), to byla sekta saduceů. Farizeové naopak „vyznávají obojí“. Sv. apoštol Pavel byl farizej a hlásil se k tomu i po svém obrácení. Před veleradou zvolal: „Bratří, já jsem farizeus, syn farizeův. Jsem souzen pro naději ve zmrtvýchvstání.“ (Sk 23,6). Tím se Pavel přiznal nejen k víře v Kristovo zmrtvýchvstání, ale také k farizejskému přesvědčení o posmrtné existenci duše. Ostatně obojí spolu úzce souvisí podle principu naší podobnosti s Kristem, jak už bylo vysvětleno.

Apoštol Pavel také říká: „Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.“ (2 Kor 4,18). – Duše člověka, která je od Boha obdařena intelektem a svobodnou vůlí, je neviditelná, přesněji řečeno nevnímátná smysly. Je to bytí duchové či duchovní povahy, které může být vnímáno zase jen duchovním bytím, duchem, ne tělesnými smysly. A to, co je duchovní, je věčné, nezaniknutelné, nezničitelné. K tomu by se dalo uvést mnoho rozumových argumentů (které uvádí sv. Tomáš Akvinský v Sumě proti pohanům 55). My se ale spokojíme se svědectvím Písma: „Bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích.“ (2Kor 5,1). „Chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána.“ (2Kor 5,8). Ne až na konci světa, ale hned po smrti!

18. 3. 2020

Sv. Josefě, ochránce církve Kristovy a patroně šťastné smrti, oroduj za nás.